

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

รู้แต่สอนไม่ฝึกไม่พลาด

ก่อนจึงหัน

เราได้เตือนเสมอการภาวนาของพระหรือของผู้ใดก็ตาม สติเป็นสำคัญ การภาวนาสติเป็นสำคัญมาก ถ้าสติไม่ผลอกิเลสไม่เกิด บอกชัด ๆ เลย ผลอสติพักกิเลส ออกแล้ว กัดเจ้าของแล้ว สติเป็นสำคัญ นี่ได้ฝึกมาแล้ว จิตเจริญแล้วเสื่อม ๆ ปีกกับห้าเดือน เวลามันขึ้นแล้วเราไม่รู้จักรักษาในเบื้องต้น แต่เวลามันมาดัดสันดานเราแล้ว นั่นแหละที่นี้เสาะหาเหตุหาผลหาหลักหาเกณฑ์ ก็มาได้ที่สติกับคำบริกรรมให้ติดกับหัวใจ สติจับ เอ้า ที่นี้มันจะเจริญจะเสื่อมไปไหนให้มันไป อันนี้เราจะไม่ให้เสื่อมจะไม่ให้พราว จับติดเลย ความเสื่อมความเจริญเราทุกข์กับมันจนอกจะแตกแล้ว ไม่อยากให้เสื่อมเท่าไรมันก็เสื่อมต่อหน้าต่อตา ปีห้าเดือน

เอา ที่นี้ให้จับกันตรงนี้ แต่นิสัยนี้พูดจริง ๆ มันจริงมาก ถ้าลงว่าอะไรขาดสะบั้นไปเลย อันนี้ก็ว่าสติกับจิต คำบริกรรมเอาพุทโธ ๆ ติดกับจิต สติติดตื้นนอนไม่ให้ผลเลยตลอดคำ เอา ตั้ง มันจะเป็นยังไงมันจะเสื่อมจริง ๆ หรือ ปล่อยแล้วทอดอาลัยตายอยาก เอ้า ๆ เสื่อมไป เจริญก็เจริญไปเพราะเราเคยพอแล้ว ไม่อยากให้เสื่อมเท่าไรมันยิ่งเสื่อมต่อหน้าต่อต้ายิ่งสร้างกองทุกข์ให้เรา ที่นี้เราจะจับพุทโธกับสติติดแนบอยู่ในหัวใจ เอ้า ๆ เสื่อมไปบอกตรง ๆ เลย เหมือนว่าทำตายกัน เอ้า อะไรจะเสื่อมให้เห็นกัน คราวนี้ละ ฟัดกันเลย

แต่สติติดจริง ๆ นะไม่ให้ผลเลย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งค่ำผลไปไหนไม่ได้เลย บิณฑบาตไม่ทราบเขาเอาอะไรใส่ให้ คือมันไม่สนใจขนาดนั้นมันจะผล ได้สามวันจิตค่อยสงบ ทีแรกมัน โธ มันตันนี่เหมือนอกจะระเบิดนะทางสังขาร อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารอ อวิชชามันตันออกมาให้เป็นสังขารสมุทัยกิเลสตันออก สติจับติด ๆ สติกับพุทโธปิดไม่ให้ออก จึงได้บอกชัด ๆ ว่ากิเลสจะเท่าภูเขาที่ถ่อยบอกเลย สติเป็นสำคัญครอบได้หมด เหมือนกับว่าฝั่งมหาสมุทร สติเป็นฝั่ง น้ำมหาสมุทรล้นไปไม่ได้ เอาอยู่ได้ พอถึงขั้นมันเจริญแล้วมันจะเสื่อม คือมันอยู่ไปได้สองคืนสามคืน พอไปถึงนั้นแล้วยังไงก็ไม่อยู่ขาดสะบั้นลงไปเลย เป็นอย่างนี้ปีกกับห้าเดือน ที่นี้จะปล่อยเลยที่นี้ เอ้า ๆ เสื่อมไปบอก จะเสื่อมไปไหนเสื่อมไป แต่สติกับพุทโธติดกับจิตจะไม่ยอมให้เสื่อม เป็นยังไงถึงไหนถึงกันให้รู้กันคราวนี้

จับติดจริง ๆ ทอดอาลัยตายอยากเรื่องความเสื่อมความเจริญ ได้ ๓-๔ วันติดกันเลย จิตค่อยสงบตัว ทีแรกมันตันออก ๆ อำนาจของสมุทัย อวิชชาปุจฺจยา สงฺขาร

รา ดันออกๆ ทีนี้เมื่อสติจับติดๆ บังคับๆ แล้วสุดท้ายสังขารไม่เกิดกิเลสไม่เกิด แล้วตั้งฐานได้ เอา ปล่อย อยากเสื่อมเข้าเสื่อมไป ไม่เสื่อม เพราะอันนี้จับติด ฐานที่ตั้งแห่งความไม่เสื่อมคือสติกับคำบริกรรม แล้วเจริญๆ ทีนี้ก็ฟัดใหญ่เลย นี่เรียกว่าได้หลัก ทีนี้ได้หลักแล้ว ที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายได้ผ่านมาแล้วทั้งนั้น จากนั้นก็บุกใหญ่เลย พอได้ที่แล้วทีนี้ไม่ถอยละ

เอาเสียจน...นั่งภาวนาจนกันแตก ไม่แตกได้นั่งตลอดรุ่งๆ ไม่ให้พลิกให้เปลี่ยนไปไหนเลย นั่งแบบไหนแบบนั้น เอา ปวดหนักออกเลยปวดเบาออกเลย บอกชัดๆ เลยเปิดทางให้หมด ตั้งแต่ยังเป็นเด็กเราชี้ใส่ตักแม่เอาแม่เป็นสัวมเป็นถานมาพอแล้ว นี่ชี้ใส่จิวรเจ้าของ พอออกจากที่แล้วมันชักไม่ได้เอาไปฆ่าทิ้งเสีย นักศาสนาเอาเจ้าของชัดกันเลย แต่มันไม่เคยปวดหนัก แต่เวลานั้นเหงื่อมันออกหมดแล้วมันจะไปปวดอะไร ไหลออกจิวรเปียกหมดเลยคนจะตาย ส่วนหนักไม่เคย ถ้ามันปวดมันก็เอาจริง ๆ นะ มันจะออก เอ้าๆ ออกเลย ตั้งแต่เป็นเด็กมันเอาตักแม่เป็นสัวม ทีนี้เอาตักเจ้าของเป็นสัวม ไม่ออก เอามันขนาดนั้น ไม่เด็ดไม่ได้นะกิเลสเก่งมาก ได้ผ่านมาแล้วจึงได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย มีแต่เรื่องเราผ่านมาแล้วทั้งนั้นได้นำมาสอนเพื่อเป็นคติๆ ให้พากันตั้งใจ

การภาวนาพระของเราอยู่กับงานอะไรนะ งานนั้นงานนี้เป็นงานทำลายจิตตภาวนา งานจิตตภาวนาคือสติกับจิตจับติดๆ ใครจะอยู่ในคำบริกรรมตั้งฐานเบื้องต้นก็เอา อย่าปล่อยจากคำบริกรรม ผู้มีความสงบสติจับอยู่กับจุดแห่งความสงบ จากนั้นก็สติปัญญาทีนี้จะค่อยหมุนไปๆ เรื่อยๆ ละ อย่าทำเหลาะๆ แหละๆ นะทำอะไร ไปภาวนาไม่ได้เรื่องได้ราว โห้ ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาที่เลิศเลอ ไม่มีในโลกนี้ อันใดหรือศาสนาใดที่จะมาเทียบมาเคียงได้ เพราะศาสนานี้เป็นศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลส สอนทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบหมด ขอให้ทำชอบเถอะยังงี้ก็ผ่านได้ๆ

พระพุทธเจ้าสอนโลกสอนตั้งแต่พื้นถึงนิพพาน ไม่มีอึดมีอันพระพุทธเจ้าสอนโลก เราอย่าอึดอย่าอันในความเพียรของเราเพื่อจะก้าวเดินตามเสด็จพระพุทธเจ้า เอาให้ดี แล้วก็ยามตอนเย็นนี้ละพิลึก เราออกมาที่ไรนี่แหลม ถ้าเป็นเราไม่เป็นไรละ ไล่ขนาบแตกฮือๆ เลยเรา พอ ๔ โมงกว่าๆ ไปแล้วยังไหลเข้ามาๆ เข้ามาเช่อๆ ซ่าๆ ดูนั้นดูนี้พอกวนพระ ระเกะระกะ เก้งๆ ก้างๆ ท่านจะว่าอะไรท่านไม่ว่าละพระ ทางนั้นก็สนุกเตร็ดเตร่เป็นบ้า อ้าปากด้วยนะ เทียวมาดูวัด วัดเป็นยังงี้จึงต้องมาดู มาให้คะแนนวัดตัดคะแนนวัดเหอ เจ้าของเป็นยังงี้มันเลวจะตาย เหมือนสัวมเหมือนถานพระท่านดูรู้เมื่อไร ท่านดูหมดดับหมดปอดนั้น เช่อๆ ซ่าๆ เข้ามา

เอาแล้วนะหนักเข้าๆ เตี้ยนี้ เขียนไว้แล้วนั้น “ที่นี่เป็นสถานที่ภาวณาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจธุระไม่ควรมาเที่ยวเพื่อนพ้อง” นั่นออกแล้ว ที่นี่เริ่มขึ้นแล้วว่า “กูจะฟ้องท่านเปา มันมาเที่ยวเพื่อนพ้อง” หนักเข้าแล้วนะนั่น ต่อไปจะเอาค้อนทำเป็นการทุบเจียดเนื้อไว้นี้ ระวังให้ตีนะหัวพวกนี้ล่ะ เราจะทำการทุบเจียดเนื้อไว้นี้ ให้ท่านเปาละพาด พวกอื่นมันไม่กลัวต้องท่านเปามันกลัว จะเอาทุกแบบ ไม่งั้นไม่ได้กิเลสมันเก่งนัก นั่นเห็นไหมท่านเปาอยู่นั้น

เราไปเห็นอำเภอกูเขี้ยวเรื่องราวมันนะ เราเอาของไปส่งโรงพยาบาล เขาเขียนติดไว้ท้ายรถ “กูจะฟ้องท่านเปา” เราก็ตัดต้นฉบับนั้นมา พอมานี้เราก็ต่อท้ายว่า “มันมาเที่ยวเพื่อนพ้อง” เอาตรงนั้น “กูจะฟ้องท่านเปา” ต้นฉบับของเขา ปลายฉบับก็ว่า “มันมาเที่ยวเพื่อนพ้อง” ระวังให้ตีนะพวกนี้ ถ้าเราออกมาตอนเย็นไม่เป็นไร ไล่แตกฮือๆ เลย มันอะไรมันเหมือนกงมูตรกงคูดเข้ามาสู่ธรรมมันดูกันไม่ได้นะ การสอนนี้เพื่อให้มีสติตั้งเป็นผู้เป็นคนบ้าง ศาสนามันเหยียบแหลกไปหมดนานแล้วนะ ให้กิเลสเข้าไปเหยียบศาสนา ศาสนาเลยเป็นของครีของล้ำสมัย ทันสมัยล้ำยุคล้ำสมัยก็คือกิเลสเหยียบหัวสัตว์โลก เพราะฉะนั้นมันถึงร้อนเป็นพื้นเป็นไฟซี

ท่านผู้มีธรรมท่านไม่ร้อน อยู่ที่ไหนไม่ร้อน อดอยากขาดแคลนท่านไม่ร้อนในหัวใจท่าน เห็นไหมท่านไปภาวณาอยู่ในป่าในเขา ท่านสมบูรณ์พูนผลที่ไหน บิณฑบาตได้ข้าวเปล่าๆ มาเท่านั้นฉันนึกหนึ่งพอ แต่จิตนี้ฟุ้งๆ อยู่กับธรรม นั่นท่านเอาอย่างนั้น ท่านมาสอนพวกเรา พระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายมีแต่องค์สมบุกสมบันแทบเป็นแทบตาย ผู้ที่ขิปปาภิญญาไม่น้อยมาก ใ้พวกทันธาภิญญา ทั้งปฏิบัติลำบากทั้งรู้ได้ขำมีมาก ผู้ที่ปฏิบัติสะดวกรู้ได้เร็วมีน้อยมาก

ให้เอาธรรมพระพุทธเจ้าไปสอนนะ โลกชาวพุทธเรานี้ห่างเหินจากธรรมมามาก แล้วตั้งแต่ผู้ใหญ่งมา ใหญ่เท่าไรยิ่งลึมน้ำเนื้อลึมน้ำตัว มีเมียไม่ถึง ๓๐ คนแล้วหรือผู้ใหญ่ในเมืองไทยของเรานี้ล่ะ มีเมียมันได้ ๓๐ คนหรือ นี่เป็นที่ดูถูกเหยียดหยามเจ้าของเอง ประชาชนเขาไม่นับถือผู้ใหญ่ประเภทนี้ ตัดลง สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเหยียบย่ำทำลายศักดิ์ศรีติงาม และความสงบร่มเย็นแก่ชาติบ้านเมืองของเรา สำหรับเป็นผู้ใหญ่ต้องตัดให้แหลกขาดสะบั้นไปเลย อย่าเป็นบ้ำกาม ใหญ่เท่าไรยิ่งเป็นบ้ำกามใช้ไม่ได้นะ

เมืองไทยเรานี้มันเป็นบ้ำกาม ตั้งแต่ผู้ใหญ่งมาหาผู้น้อย เอาไปฟัง นี้ธรรมพระพุทธเจ้านั้นไม่ใช่ธรรมของหลวงตาบัว ธรรมพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเลิศเลอ พระพุทธเจ้ามีพระนางพิมพาองค์เดียว มีหมามีเป็ดมีไก่ไปเป็นเมียท่านมีอีกไหม แอ้มๆ ข้างเป็นเรือฟางมีไหม ไม่มี อันนี้มันเกินประมาณนะผู้ใหญ่ในเมืองไทยของเรา เหลือกับทางบ้ำกาม ไปที่ไหนเมียเป็นพวงๆ นำทุเรศสงสารนะ ดูเจ้าของบ้างชิปครอง

บ้านเมือง ไม่ดูเจ้าของบ้างจะปกครองบ้านเมืองได้ยังไง ประชาชนเขาหัวเราะเขายิ้มด้วยความดูถูกเหยียดหยามเขาไม่ยากดู ให้ดูนะผู้ใหญ่ในเมืองไทยของเรา อย่าเป็นบ้ากามๆ นะ มันพิลึกกึกก็้อเหลือเกิน ไปที่ไหนมีแต่อันเดียนี่ ลืมเนื้อลืมตัวตลอดเวลา ให้เขาเคารพนับถืออะไร

หมามันก็มีเมียมีก็ตัวก็ได้ไม่เห็นเขาไปเคารพมัน เราเป็นผู้ใหญ่ผู้โตจะเอาหมาแทนคนคนแทนหมามาเป็นเมียได้หรือ มันใช้ไม่ได้นะ พวกมันจำให้ตี นี่ละธรรมสอนโลกสอนอย่างนี้เอง เราไม่มีสูงมีต่ำธรรมเหนือหมด เอาธรรมมาสอนพวกเราที่จมดิ่งๆ อยู่ด้วยความสกปรก มาสอนให้เอาไปพิจารณาทุกคน เอาละหัวข้าว จะให้พร

หลังจิ้งห็น

วันนี้วันที่ ๑๓ เมื่อวานนี้ตรงกับเราบวชพอดี เราบวชวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ ถึงเมื่อวานนี้ ๗๓ ปีเต็ม (บวชแล้วโยมมารดาไม่ต้องปลุกใช้ใหม่เจ้าคะ) ไซ้ๆ พุดยากอยู่นะเรา เจ้าของเองก็ได้ชมเจ้าของ ที่ได้ต้องตีเจ้าของไม่เห็น มีแต่ โอ้โฮ อย่างนั้นมันก็ได้ ทำอะไรมีแต่รั้งๆ ไปอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์ท่านรั้งนะ ที่ได้ใส่ไม่เห็นมี มันเป็นอะไรนิสัยอันนี้นะ เวลาจะออกไปบวชแม่มานั่งบีบ นี่แม่จะบอก อย่างอื่นอย่างใดแม่ไม่มีที่ต้องตีลูกคนนี่ ว่าอย่างนั้นเลย แต่ที่แม่ออกจะแตกไว้ล่วงหน้าก็คือนอนเหมือนตายนะลูก ถ้าไม่ปลุกแล้วแล้วเท่านั้น

คือคำว่าปลุกหมายถึงว่าเราสั่งแม่ไว้ตอนเช้าเราจะไปธุระแต่เช้า มันมีพี่ชายคนหนึ่งเป็นคู่แข่งกัน พี่ชายคนนั้นบอกแม่เหมือนกัน ถ้าหากวันไหนจะไปธุระอะไรบอกแม่ให้ปลุก ยังไม่ถึงเวลานั้นเขาไปของเขาแล้ว บางทีแม่ก็ได้ปลุกบ้าง บางทีเขาไปของเขาแล้ว อันนั้นนอนเป็นตายยังแต่กุสลาเท่านั้น นี่ละที่แม่วิตกมากนะลูก บอกตรงๆ เลยอย่างอื่นแม่ไม่มีที่ต้องตี เรื่องนอนนี้เป็นตายเลยนะลูก ที่นี้เวลาไปบวชแล้วพระไปบิณฑบาตบ้านไหนเมืองไหนกลับมาแล้วต้องไปปลุกท่านบัวมาจันจิ้งห็น อู๊ อู๊ อย่านี่แม่ได้ยินเลย แม่จะเอาหัวมุดดินเลยนะลูก เราเฉย

แม่ไม่รู้ความภายในของเรา ที่ให้แม่ปลุกทุกครั้งคือมันทอดธุระไม่ใช่อะไรนะ วันพรุ่งนี้จะออกไปแต่เช้าเลยให้แม่ปลุกให้ พอแม่รับทราบแล้วทอดธุระตายเลย แม่จึงได้ปลุก แต่พี่ชายไม่เป็นอย่างนั้น บอกก็จริงแต่ถึงเวลาเขาตื่นเขาไปของเขา แต่เราไม่มีไม่มีเลย คือมันทอดธุระ เวลาบวชแม่ว่าอย่างนี้แหละ เอานะที่นี้ ไม่มีแม่มาตามปลุกเรานะ เราต้องเป็นตัวของเราโดยตรง ตั้งแต่นั้นมานอนดีดีผิงๆ พวกเพื่อนนอนอยู่ด้วยกันตื่น เพราะความตื่นนอนของเราเหมือนเนื้อตื่นนายพราน ตั้งแต่วันบวชดีดีผิงๆ เลย นี่ละความตั้งใจมันหากเป็นของมันเอง

๑๘ พรรษาฝึกใหม่ ๑๖ ก็พืดกันกับกิเลสขาดสะบั้นลงไป พรรษา ๑๖ ที่นี้การฝึกฝนการดีดการดีนเพื่ออรรถเพื่อธรรม การการดีดการดีนก็เห็นวายุติลงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างพอแล้วเราก็ควรจะตื่นนอนในเวลาพอดีพอดี ตื่นขึ้นมาารู้ที่ศรีทางเรียบร้อยด้วยความมีสติแล้วค่อยลุกอันนี้สวยงาม อันนั้นวิธีการรบก็ต้องเป็นอย่างนั้น ยกให้ อันนี้หยุดรบแล้ว ให้ตื่นนอนด้วยความพอดีพอดีมีสติตั้งรู้ที่ศได้ทิศเหนือแล้วค่อยลุกไป อย่าแบบบึ้งบึ้ง เวลาอยู่ในสงครามพืดกับกิเลสนี้เป็นแบบนี้แหละ ผิงเลยเชียว ๑๘ พรรษาฝึกใหม่ ๑๖.พรรษาลงเวที ถึงขนาดนั้นมันก็ยังดีดของมัน ไม่ได้ง่าย ๆ นะ พอตื่นนอนดีดแล้ว ๆ มันเร็ว มันเคยชิน

มันเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ไม่ได้เหลาะแหละ ๆ พิจารณาย้อนหลังที่จะมีตำหนิติเตียนเจ้าของตรงไหน ๆ ไม่มี มีแต่ว้าวิ่ง ๆ จึงว่า โอ้โฮ อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คือถ้าทำอย่างทุกวันนี้ตาย นั่นมันทำได้คือความมุ่งมั่นมันมี อันนี้ความมุ่งมั่นก็ไม่มีจะไปหาอะไร มันก็นอนแบบตาย ทุกอย่างเป็นเหมือนตายทุกวันนี้ ไม่มีราคาอะไรเลย ทำอะไร ๆ ความมุ่งมั่นอะไรต่ออะไรไม่เห็นมี จะตำหนิตนเองว่าเหลวไหลก็ไม่ได้ ไม่เห็นมีที่ตำหนินะ ก็ธรรมดาอยู่ เวลานั้นเป็นอย่างหนึ่ง เวลานี้เป็นอย่างหนึ่ง

เราจึงได้บอกว่าการใดก็ตามไม่มีงานใดที่จะหนักมากยิ่งขึ้นกว่างานแก้กิเลส ว่าอย่างนั้นเลย ลงจุดนี้จุดเดียว งานการอะไรหนักขนาดไหนถึงเวลาจะหยุดทิ้งปี๊วะไปเลย ไม่อย่างนั้นฆ่ากิเลสไม่ได้ ถ้าวันไหนแพ้กิเลส คือกิเลสมันเป็นชั้นเป็นตอน ถ้าไปแพ้อันใดตอนใดนอนไม่หลับ ลุกขึ้นพืดกันใหม่เลย เอาจนได้ชนะตรงนี้ละ เอาละพอ นี่มันเป็นอย่างนั้นนะ มันเป็นชั้นเป็นตอน

อย่างพ่อแม่ครูอาจารย์ที่รังเอาไว้ได้ท่านก็รัง เช่นนั่งตลอดรุ่ง เด่นชัดมากนั่งตลอดรุ่ง คือวันไหนได้นั่งตลอดรุ่งแล้วเป็นวันเห็นเหตุเห็นผล เห็นความอัศจรรย์ เห็นความสามารถของตนเห็นในคืนเช่นนั้น เวลานั้นตั้งสัจจะอธิษฐานก็วันนั้นต้องตลอดรุ่ง โผล่ขึ้นมาเป็นวันใหม่ชัดเจนแล้วถึงจะลุกได้ ถ้ายังไม่ถึงนั้นลุกไม่ได้ มันจะปวดหนักปวดเบาให้ปวดไป เรื่องที่จะลุกไม่มี เว้นข้อเดียว คือเว้นครูบาอาจารย์ เพราะเราอยู่กับหมู่กับเพื่อน เว้นครูบาอาจารย์เจ็บไข้ได้ป่วย หรือเกิดอุบัติเหตุฉุกเฉินในวัด ยกตั้งแต่ครูบาอาจารย์ลงมา เราจะลุกไปช่วย ถ้านอกจากนั้นเราเอง เอา ตายก็ตายไปเลย ไม่มีข้อแม้ มีข้อเดียว ช่วยหมู่เพื่อนในวัดในนามครูบาอาจารย์เป็นต้นเท่านั้นเอง นอกนั้นไม่ยกเว้น ยกเว้นเท่านั้นเอง

ที่นี้เวลาจะตายจริง ๆ คนเราอย่าเข้าใจว่าจะโง่ตลอดไป นี้จับได้กับเจ้าของ อย่าเข้าใจว่าจะโง่ตลอดไป เวลาเกิดทุกข์เวทนา คือเรานั่งอยู่นี้ตัวของเราเหมือนหัวตอทุกข์เวทนามันโหมเข้ามาให้ตัวเราทั้งตัวเหมือนกับไฟเผาหัวตอ ไม่ให้ลุก เวลาจะตาย

มันยิ่งหนักกว่านี้ นี่ยังไม่ตาย คือมันหาอุบายแก้กัน เวลาจะตายมันต้องหนักกว่านี้มันถึงตาย เดี่ยวนี้ยังไม่ตาย พระพุทธเจ้าสลับสามหนเราสลับที่ไหน นั่นเอามาเทียบๆ เวลามันหนักเข้าแยกทุกขเวทนนานะ

ทุกขเวทนาสำคัญมาก เจ็บตรงไหนๆ สมมุติว่าเจ็บเข้า เรายกมาเป็นเพียงเอกเทศนะ เวลามันชั้ดกันมันหมุนตัวๆ เลย เวลามันปวดตรงไหนปวดมากเราจะยกอันนั้นขึ้นมาพิจารณา เช่นปวดเข้า เวลาคนตายแล้วเข้ามีไหม เอาไปเผาไฟเข้าว่าอย่างไร เขาก็ไม่เห็นว่าจะอะไร แต่เวลานี้มันมาเจ็บมาปวดมันปวดจากอะไร ไล่ไปไล่มา ไล่ตรงนี้ไล่ตรงนั้นไล่ไปไล่มารอบ ไม่ได้มีอะไรเจ็บปวดเส็บร้อน อวัยวะทุกส่วนยังมีอยู่ทุกอย่าง เอาไปเผาไฟไม่เห็นแสดงว่ายังงี้ เดี่ยวนี้มันเป็นไปจากใคร ใครเป็นคนสำคัญมันหมายไล่เข้ามาหาจิต พอมันมารอบที่จิตแล้วมันละที่นี้ไม่ได้บอกก็ลงเองจิต

จิตนี้ ก็เลสละลากไปๆ พอธรรมดีทะล่อมเข้ามากิเลสไม่มีทางไป ธรรมดีคว่ำลงจ้ำ ร่างกายทั้งร่างเปรียบเหมือนไฟเผาอยู่นั้นไม่มีนะ เวลามันลงเต็มที่ของมันร่างกายหายเจ็บเลย มีแต่ความรู้ที่ว่าอัศจรรย์อันหนึ่ง เราบอกได้เท่านั้นว่าสักแต่ว่าปรากฏ คือจะพูดเป็นสอง พูดหนักกว่านั้นไม่ได้ มันไม่ตรงกับความจริง สักแต่ว่าปรากฏ คือปรากฏนี้ปรากฏที่อัศจรรย์มาก จิต เวลามันลงร่างกายไม่มีหายเจ็บเลย จะว่ามีอะไรในจิตนี้ไม่ได้อีกนะ สักแต่ว่าปรากฏเท่านั้นละ

เวลามันลงละเอียดกายหายเจ็บเลย อันนั้นพูดได้แต่เพียงว่าสักแต่ว่าปรากฏ อัศจรรย์นะ นั่นแหละเหลืออยู่ จะว่าเหลืออยู่จริงมันก็พูดยากอยู่ เวลาเข้าถึงขั้นถึงตอนมันแล้ว ร่างกายหาย ที่ยังเหลือคืออะไร สักแต่ว่าปรากฏ ปรากฏคือความอัศจรรย์เหลืออยู่เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าวินโชนพัตกันได้อย่างนี้ทุกคืน แล้วความตายมันจะใหญ่โตมาจากไหน ธรรมใหญ่กว่านั้น เวลาจะตายผู้มีธรรมไม่มีธรรมมันตายได้ด้วยกัน มันทุกข์ด้วยกัน นี่เราตายเพื่อความดี เอา ตาย พัตกันอย่างนั้นละ

นี่ละที่ขึ้นไปหาพ่อแม่ครูจารย์มัน ขึ้นไปเหมือนผ้าพับไว้แน่ เหมือนท่านๆ เราๆ ขึ้นไป เพราะความเคารพเลื่อมใส กิริยามารยาทเหมือนผ้าพับไว้เวลาลูกศิษย์ขึ้นไปหาครูบาอาจารย์ เราเหมือนท่าน ท่านเหมือนเรา ที่นี้มาเข้าถึงตอนนี้ พอมันภาวนาเป็นขึ้นมาอย่างแบบอัศจรรย์ บทเวลาออกทางธรรมะนี้ โอ้ย เหมือนแซมเปียน ชั้ดกัน มันอาจหาญมาก มันรู้จริงๆ นี่ มันไม่สะทกสะท้านนะ คือเล่านี้เล่าอยากให้ท่านได้ยินได้ฟังแล้วท่านจะได้แก้ไขตัดแปลงตรงไหนชั้ดข้อตรงไหน ความหมายว่าอย่างนั้นต่างหากแล้วมันพอใจเล่า

ปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตายฟังจะมาปรากฏอย่างนี้ เล่าให้ท่านฟัง โอ้ย เหมือนจะกั๊ดจะเห่าขึ้นเวทีนะ ท่านก็นิ่งเฉย ใ้บ้านี้ ตามภาษาตลกอย่างหลวงตาบัว ใ้บ้านี้มัน

รู้แล้ว คงว่าอย่างนั้น พอจบแล้วนั่งหมอบคอยฟัง ท่านจะออกแง่ไหนๆ ท่านจะช่วยแก้ไขเราบกพร่องตรงไหนๆ คอยฟังท่านจะแก้ไขให้เรา จากนั้นท่านก็ขึ้นผางเลย มันถึงใจท่าน พอขึ้นก็ขึ้นอย่างที่เราเป็นในจิตมันรับกัน ท่านก็เมตตาเติมส่วน จิตของเราได้ผลเต็มกำลังของเรา ออกรับกันนี้เหมือนนักมวยแชมป์ยืน

บทเวลาขึ้น เออ เอาละที่นี้ได้หลักแล้ว อรรถาพนี้มันไม่ตายถึงห้าหนละ มันตายหนเดียวเท่านั้น เอา ได้หลักแล้วที่นี้พีตมันเลย โอ้ย นี่ก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง ไปไม้สด ไปไม้แห้งถือว่าเป็นข้าศึกจะกัดจะเห่าไปไม้ เข้าใจไหม มันมีกำลังใจ ชัดเข้าไปๆ พอนานเข้า เพราะมันได้ทุกคืน เอาตายเข้าว่ามันไม่ได้อย่างไร เห็นไหมจอมปราชญ์สอนจอมโจร พอถึงเวลาพอสมควรแล้วท่านจึงให้อยู่ในความพอดี ใ้อเรามันผาดโผน พอต่อไปๆ ท่านเห็นว่าสมควรๆ ท่านนิ่งนะ จะชมเชยสรรเสริญก็ไม่ใช้ ตำหนิตรงไหนก็ไม่ใช้ ท่านนั่งนิ่งพูดนิดหน่อยๆ

เรายังไม่รู้ละนั่น เพราะนั่งคืนไหนเป็นอย่างนั้นได้ทุกคืนๆ ยิ่งละเอียดลออ นั่งตลอดรุ่ง คนจะตายจริงๆ ปัญญา มันมานะ สติปัญญา มาเอง ออกจากเราเราพูดเอง มันไม่ยอมตายหนา เวลามันจะตายจริงๆ มี คนเราไม่ได้โง่ตลอดไปนะ สติปัญญามันพืดกันกับทุกขเวทนา อวัยวะส่วนไหนเจ็บหนักเจ็บเบาตรงไหนๆ มันไล่เข้าไปๆ สุดท้ายคนตายแล้วอันนี้มีอยู่เอาไปเผาไฟมันว่าอย่างไร เดียวนี้มันเป็นกับอะไร ไล่เข้าไป พอรอบแล้วจิตก็ลงผิงเลย

พอไปเล่าให้ท่านฟังที่แรกท่านก็ผิงเลย ปลุกใจ พอหลายวันเข้าเพราะมันนั่งไม่ถอยนี้ ท่านนิ่งๆ นะ พอเราขึ้นไปกราบบ๊อบ ม้าตัวไหนที่มันคึกคะนองมาก ว่าอย่างนั้นนะ พอเรากราบยังไม่ได้พูดคำไหน เพราะท่านทราบแล้วเราจะขึ้นไปพูดเรื่องนี้ เพราะมันเอาจริงเอาจัง จะต้องขึ้นเรื่องนี่ก่อน ม้าตัวไหนที่มันคึกคะนองไม่ฟังเสียงสารถึผู้ฝึกม้าแล้ว เขาจะต้องฝึกอย่างหนัก ว่าอย่างนั้นนะ ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกอย่างหนัก เอาจนกว่ามันมีมันค่อยลดพยศลงๆ การฝึกของเขาก็ลดลงตามส่วนๆ ท่านว่า จนกระทั่งมาใช้การใช้งานได้แล้วการฝึกเช่นนั้นเขาก็จะจับไป

เพียงเท่านี้เราก็ได้ความ ท่านไม่ได้บอกว่าไอ้หมาตัวนี้มันฝึกอย่างไร เราเสียตายอยากให้ท่านหันมานี้ ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกอย่างไรมันถึงไม่รู้จักประมาณ อยากให้ท่านว่าอย่างนั้น แต่ท่านก็ไม่ว่า แต่เรารู้แล้วว่ามันผาดโผนไป ท่านจึง จากนั้นเราก็ไม่ได้นั่งตลอดรุ่ง ไม่นั่งนะ แต่ห้าหกชั่วโมงเจ็ดแปดชั่วโมงไม่ต้องถาม เป็นเพียงไม่ตลอดรุ่งเท่านั้น เราได้แต่ความทุกข์ความลำบากนะการภาวนา ไม่ได้ได้อย่างพอเป็นพอไปสะดวกสบายสำเร็จในสื่อในหมอนไม่เห็นมี เห็นแต่รอดเป็นรอดตาย

ที่นี้เวลามาสอนผู้สอนคนเขาก็ว่าหลงตาบวนี้ดูตัวว่ากล่าว ฉะนั้นเหมือนหมาบ้าตัวหนึ่งเขาคิด พลังจิตพลังอะไรรวดเร็วมันเป็นอยู่ในจิต เวลามันออกมันก็แสดงอย่างนั้น เข้าใจไหมล่ะ ถึงเราไม่โกรธก็ตามมันหากเป็นอยู่ในนิสัยของจิต เป็นอย่างนั้น ให้ท่านทั้งหลายฟังเสียนะ พลังของจิตๆ -เมตตาของจิตมันออกพุ่งๆ เลยอย่างที่เราฝึกเราถ้ากำลังของจิตมีมากเท่าไรกิเลสมันตัวไหนวะ

การฝึกกรรมสมาธิปัจจุบันยกให้พ่อแม่ครูจารย์มั่น จอมปราชญ์ว่าอย่างนั้นเลย เราไม่เคยเห็นองค์ไหนที่จะสอนได้ถูกต้องแม่นยำไม่ผิดไม่พลาดเลย คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น เพราะฉะนั้นเราถึงได้กราบสนิทใจ ไม่มีเหลือแม่เปอร์เซ็นต์เม็ดหินเม็ดทรายที่ยังไว้ไม่ลงท่าน ไม่มี หมดเลย ขนาดนั้นละเราลงท่าน เพราะทุกแง่ทุกมุมท่านใส่ตรงไหนถึงจะเถียงกับท่านก็เถียงเพื่อหาความจริง ท่านก็สอนความจริงออกมาแล้วจะรับหรือไม่รับเมื่อมันลงแล้วก็หมอบ หมอบแล้วก็ซัดเลยที่นี้ เอาจริงนะ ถ้าลงตรงไหนเอาเลยเรา ถ้ายังไม่ลงเถียงกันกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นของเล่นเมื่อไร นักเถียงนี้ มันก็ตัวอย่างหนึ่ง เวลามันเป็นผู้ใหญ่มันก็นิสัยอันนั้นละออกมา.เปรี้ยงๆ เลย

นี่ละการฝึกเจ้าของฝึกอย่างนั้นละ ไม่ได้ต้องติเจ้าของว่าความเพียรอ่อนแอ ท้อแท้ เราพูดจริงๆ เราไม่มี มีแต่ผาดโผนตลอดๆ พ่อแม่ครูจารย์สอนยิ่งชัดเจนดี ท่านรู้เอาไว้ๆ เช่นอย่างนั่งภาวนาท่านก็ยกสารภีฝึกม้ามา เรารู้ ที่นี้เวลาใช้สติปัญญา มากเกินไปท่านก็เตือน เรารู้ เป็นระยะๆ ตรงไหนจะผาดโผนไปท่านรู้ๆ เรารู้ ค่อยแก้ไปตามท่าน แล้วใครจะสอนได้อย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่น บอกยกนี้เลย นั่นจึงว่ารู้แท้ สอนไม่ผิดไม่พลาด

นั่นละผู้ที่รู้ธรรมรู้อย่างโล่งตั้งแต่พื้นถึงนิพพาน แล้วจะเอาอะไรมาผ่านได้ละ ขาดสะบันไปหมด ครูบาอาจารย์-พระพุทธเจ้า-พระสาวก สาวกก็เป็นตามนิสัยเหมือนกัน บางองค์ก็เชี่ยวชาญ แต่ความบริสุทธิ์เหมือนกัน บางองค์ก็เชี่ยวชาญ อย่าง พระสารีบุตร-โมคคัลลาน์สติปัญญาเก่ง สอนโลกเก่ง สารีบุตร-โมคคัลลาน์-อานนทนี่ซัด นอกนั้นท่านก็ดีไปตามนิสยวาสนาของท่าน แต่ความบริสุทธิ์เสมอกัน ที่เด่นมากคือ สารีบุตร-โมคคัลลาน์การสอนประชาชน

ไปถึงนิทานอันหนึ่งละที่นี้ เข้าเรื่องพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์ ท่านเทศน์ฟังว่าเป็นวันอบรมศีลธรรมตอนกลางคืน ท่านเทศน์อบรมตอนกลางคืน พระสารีบุตรเทศน์แล้วพวกญาติโยมเข้ามานั่งรุ่มกัน เขามายกยอสรรเสริญพระสารีบุตร แหม ทำไมท่านเทศน์ลึกซึ้งเอนักหนา ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยฟังเทศน์อย่างนี้.อัครจารย์ ท่านเทศน์รู้สึกว่ามันน้อยไป ฟังซิฟาดตลอดรุ่งน้อยไป คือมันเพลินเข้าใจไหม ธรรมเป็นเครื่องดูต็มๆ มันเพลินไปตามธรรม รู้สึกว่ามันน้อยไปทั้งที่เทศน์ตลอดรุ่ง

ที่นี้มีพระองค์หนึ่ง จะเป็นคล้ายกับหลวงตาบัวก็แล้วแต่จะพิจารณา เอ๊ย พวกท่านทั้งหลายไปฟังเทศน์ของพระสารีบุตรเพียงเท่านั้นก็ว่าท่านเทศน์ดี ถ้าได้ฟังเทศน์อาตมานี้จะเป็นอย่างไรไม่รู้นะ เขาก็จับติดละซีที่นี้ เขาก็ตามเอาจะเอาหลวงตาบัวว่าเทศน์ พอคืนหลังนี้เอาอีก แล้วก็ผัดเพี้ยนไปเรื่อย เขาเอาจริงเอาจังเขาไม่ถอย พอตอนหนึ่งท่อมสองท่อมให้พระองค์นี้เทศน์ก็ผัดไป ค่อยขยับไปห้าท่อมหกท่อม เขาก็ไล่ไป เอาองค์นั้นมาเทศน์แล้วเดี๋ยวก็เอาองค์นี้มาอีก

เวลานั้นอาตมาจะเทศน์เวลานั้น ฟาดจนกระทั่งตีสาม ขึ้นไปก็ไปนั่งบนธรรมาสน์ นั่งตัวสั้น เขาก็เอาก่อนดินฟาดขึ้นไป โดดหลบก้อนดินวิ่งไปตกถาน อ้าว มีในตำรานะ ตกถาน เขาเอาก่อนดินฟาดลงในถาน ถานแต่ก่อนไม่ได้เป็นถานอย่างนี้ นี่ละนิทานพระอวตงก์เข้าใจไหม พระสารีบุตรเทศน์ให้เขาฟังเขาบอกว่าท่านเทศน์น้อยไป ฟังนี้เพลินตลอด ทางนี้ก็อยากอวตงก์ละซีถูกเขาไล่ลงตกถาน ตกถานจริงๆ ถานแต่ก่อนก็มีถานพอดีกับพระประภคณนั้น นี่มีในชาดกนะที่มาพูดนี้

คือเทศน์มีแต่เนื้อธรรมล้วนๆ ผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมอย่างจริงจังตามชั้นภูมิของจิตของธรรมฟังแล้วมันเพลินตลอด เรื่อยว่าที่อื่นเราตัวเท่าหนู ฟังเทศน์พ่อแม่ครูจารย์มันไม่เคยปรากฏเลยว่าเหน็ดเหนื่อย ท่านเทศน์ที่แรก ๔ ชั่วโมง ไปอยู่กับท่านที่แรก ท่านเทศน์ ๔ ชั่วโมง ประชุมแต่ละครั้ง ๔ ชั่วโมงจบ พระนี่เหมือนหัวตอ เหมือนไม่มีคนในวัดในศาลาเลยนะ เจียบเป็นหัวตอ ก็คงจะเป็นแบบเดียวกัน คือมันเพลินธรรมของท่าน ท่านเทศน์จบลงแล้วยังอยากให้เทศน์ต่อ หนุนนะดูซิ ต่อมาก็ลง ๓ ชั่วโมง พอสุดท้ายก็ ๒ ชั่วโมงจบ จากนั้นไม่เทศน์อีกเลยพ่อแม่ครูจารย์มัน ๔ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมงหยุด

ก็มาเห็นปัจจุบันพ่อแม่ครูจารย์มันเทศน์ ไหลออก ก็ธรรมะของท่านกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วมันไหลออกได้เลยตลอด มาแ่งไหนบับเปิดก็ออกไหลไซ้ที่ไหนไหลออกมาเพราะน้ำเต็มอยู่ในถังแล้ว จะเปิดข้างไหนก็เปิดออกมาซิ ธรรมะชั้นใดภูมิใดออกมาบับพุ่งรับกันปังๆ นั่นละจิตถ้าไม่ติดตัวเองเสียอย่างเดียวเท่านั้นไม่ติดอะไรสำคัญที่มันติดตัวเอง เมื่อติดเราก็ตัดเขา ก็ติดโลกติดสมมุติ เราเป็นสมมุติเขาเป็นสมมุติ สมมุติต่อสมมุติติดกันก้าวไม่ออก ถ้ามันผ่านไปหมดแล้วมันติดอะไร

พูดได้ทุกบททุกบาทตามอรรถตามธรรม ไม่เคยสะทกสะท้านกับใคร ว่าใครจะตำหนิติเตียนอย่างไร ธรรมเป็นธรรมที่ชอบธรรมทุกอย่างแล้วตำหนิติตรงไหนถ้าไม่ตำหนิเจ้าของผู้มาฟัง บกพร่องตรงไหนแก่เจ้าของถึงจะถูก จะไปตำหนิตานอย่างไร ท่านพูดตามแถวธรรม ไม่ว่านี่มนวลอ่อนหวานนี่ก็เป็นแถวธรรมสายธรรม ขึ้นไปดูตำว่ากล่าวนี่ก็เป็นสายธรรม เต็ดเดี่ยวเฉียบขาดนั่นก็เป็นสายธรรมๆ เป็นชั้นๆ ไปอย่างนั้น

ละ ไม่ได้มีอะไรเสียหาย พวกกันเข้าใจหรือยัง ฟาดทะเลถึงนิพพาน นั้นละสายธรรมละ ฟุ้ง ๆ เลย

(เจ้าอาวาสวัดป่าคำโพรง อำเภอภูพาน จ.สกลนคร พร้อมคณะศรัทธาญาติโยม ขอกราบถวายสดานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนวัดป่าคำโพรงแต่องค์หลวงตา เพื่อเป็นสถานีลูกข่าย สถานีวิทยุตั้งที่วัดป่าคำโพรง บ้านสร้างแก้ว อ.ภูพาน จ.สกลนคร ประกอบด้วยกำลังส่ง ๓๐๐ วัตต์ เสาสูง ๖๐ เมตร คลื่นความถี่ ๑๐๒.๗๕ เมกกะเฮิซ ครอบคลุมพื้นที่อำเภอภูพาน อำเภอกุตบาก อำเภอเขาวง อำเภอนาภู อำเภอเต่างอย และพื้นที่ใกล้เคียง ซึ่งเริ่มออกอากาศวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐ ถึงปัจจุบัน ออกอากาศตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยรับสัญญาณจากสถานีแม่ข่ายวัดป่าบ้านตาดร้อยเปอร์เซ็นต์)

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ